

...ΚΙ Ο,ΤΙ ΓΙΝΕΙ!
Της Χριστιάνας Σιαφίκου

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ:

- A) ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Α
- B) ΜΑΘΗΤΗΣ 1
- Γ) ΜΑΘΗΤΗΣ 2
- Δ) ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

**(μέσα στο γραφείο των καθηγητών)
(χτύπημα πόρτας)**

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Α:
Ορίστε.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:
Καλησπέρα. Είναι εδώ ο κος Διευθυντής;

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Α:
Όχι. Τον χρειάζεσαι κάτι;

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:
Να υπογράψει μια δήλωση.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Α:
Περίμενε έξω από την πόρτα, μόλις έρθει θα σε φωνάξει.

Στη σκηνή εισέρχεται ένας μαθητής 2, ο οποίος βρίσκει τον μαθητή 1.

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:
Γεια σου φίλε. Τι κάνεις; Τον διευθυντή περιμένεις;

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:
Ναι. Κάθισε να μου κάνεις λίγη παρέα.

Εισέρχεται στο γραφείο ο διευθυντής, η πόρτα μένει μισόκλειστη.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:
Είμαι αγανακτισμένος! Τι πράγματα είναι αυτά; Έχεις γνωρίσει τον νέο μαθητή; Τι αετοπούλι είναι αυτό; Αλλά... έτσι είναι η περιοχή μας. Τις καλύτερες μεταγραφές έχουμε! Όλα τα καθυστερημένα εδώ έρχονται!

Τα παιδιά κοιτάζονται απορημένα.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Συγγνώμη, το άκουσες αυτό τώρα ή κάτι δεν πάει καλά (και) με τα αυτιά μου;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Κι όμως, φίλε μου. Τα άκουσα κι εγώ. Η ντροπή στο μεγαλείο της!

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Είναι δυνατόν φορείς εκπαίδευσης, γνώσης και αγωγής να είναι προσκολλημένοι σε τέτοιες στερεοτυπικές αντιλήψεις και προκαταλήψεις; Επιεικώς απαράδεκτο. Μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι. Έτσι μου 'ρχεται να μπω μέσα και να τους τα πω ένα χεράκι!

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Όχι, όχι. Σταμάτα. Κάτσε να ακούσουμε τι άλλο θα πουν... Έχει ενδιαφέρον η υπόθεση.

Ομιλίες που ακούγονται μέσα από το γραφείο

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Είναι προφανές. Τα καθυστερημένα δεν πρέπει να περνάνε την τάξη.

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Α:

Δεν πρέπει καν να πηγαίνουν στο σχολείο. Έτσι τα φυσιολογικά παιδιά μένουν πίσω. Και μεταξύ μας τώρα, είναι αντιαισθητικό και δεν ενισχύει τη φήμη του σχολείου....

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Εγώ αναρωτιέμαι γιατί να είμαστε υποχρεωμένοι ως καθηγητές να αντιμετωπίζουμε τέτοιες περιπτώσεις; Οι γονείς πρέπει να το πάρουν απόφαση, τα παιδιά αυτά δεν πρόκειται να προκόψουν στη ζωή τους.

Ο μαθητής 1 γίνεται κατακόκκινος.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Αυτό ήτανε, δεν πάει άλλο... Θα μπω κι ό,τι γίνει..

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Περίμενε, περίμενε. Μην ξεχνάς πως μέσα βρίσκονται δύο άνθρωποι – αν μπορούμε να τους χαρακτηρίσουμε έτσι - δύο άτομα τέλος πάντων, που έχουν μεγαλύτερο κύρος κι εξουσία από εσένα. Ίσως επηρεαστεί όλη η αντιμετώπισή τους απέναντί σου.. Από τους βαθμούς μέχρι και το αν θα λες μάθημα.. Σκέψου το καλά...

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Δεν μπορώ, δεν μπορώ.. Τι νόημα έχουν όλες οι ομιλίες, τα συνέδρια και οι ημερίδες για την ίση αντιμετώπιση κάθε ανθρώπου; Τι απέγιναν αυτά; Πώς θα τα διαφυλάξουμε;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Όσο κι αν σε στενοχωρήσει αυτό που θα σου πω, ισχύει. Αποδέξου το... Ισότητα δεν υπάρχει! Πουθενά! Μόνο στα Μαθηματικά! Αυτό δεν είναι επιχείρημα!

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Εντάξει, αλλά δεν οφείλουμε να κάνουμε το καλύτερο που μπορούμε; Δε ζω σε ψευδαισθήσεις. Ναι, ισότητα δεν υπάρχει. Ωστόσο, πρέπει να επιμείνουμε στην όσο πιο ίση μεταχείριση και αντιμετώπιση γίνεται! Εξάλλου, αρετή δεν είναι η ελευθερία, αλλά ο αγώνας γι' αυτήν!

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Δεν παίρνεις από λόγια, προφανώς. Εντάξει λοιπόν, κάνε ό,τι καταλαβαίνεις! Να ξέρεις όμως, πως το καλύτερο δεν είναι να πηγαίνεις κόντρα στο ποτάμι, αλλά να αφήνεις τη ροή του να σε κατευθύνει εκεί που επιθυμείς εσύ! Πιο απλά λέγεται ανταπόκριση, όχι αντίδραση.

Στο γραφείο καθηγητών εισέρχεται ο μαθητής 1.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Τι είναι αυτά που λέτε! Δεν ντρέπεστε καθόλου; Κατηγορείτε άδικα ένα παιδί που μόλις ήρθε στο σχολείο και αντιμετωπίζει μία δυσκολία στην αφομοίωση των μαθημάτων. Δεν ευθύνεται αυτό, απλώς έχει μία ιδιαιτερότητα. Αυτό δεν αναιρεί τη λειτουργικότητά του στο κοινωνικό σύνολο, ούτε το μειώνει ως άτομο! Η αξία του ως ανθρώπου δεν αλλάζει, ούτε φθίνει! Ντροπή!

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Θύμισέ μου κάτι... Ποιος σε ρώτησε.. Δε νομίζω να έγινα εγώ τόσο αδιάκριτος... Εκτός και αν, και αν λέω, πήρες ΕΣΥ, ένα νιάναρο την πρωτοβουλία να σηκώσεις τη φωνή σε εμένα! Έναν μεγαλύτερο και μάλιστα Διευθυντή του σχολείου σου! Ποιες πιστεύεις ότι θα είναι οι συνέπειες; Γιατί να την γλιτώσεις δεν πρόκειται! Και κρυφακούς και εκφέρεις και άποψη!

ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ Α:

Έχεις περιθώριο λίγων δευτερολέπτων να ζητήσεις συγγνώμη και το περιστατικό να θεωρηθεί λήξαν. Θα φύγεις χωρίς να έχεις ακούσει τίποτα!

Μπαίνει μέσα ο μαθητής 2.

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Συγγνώμη! Ζητώ συγχώρεση εγώ εκ μέρους του συμμαθητή μου. Παρακαλώ, αποδεχθείτε τη και θα φύγουμε αμέσως. Άλλωστε, δεν έχει συμβεί δε και κάτι τόσο σημαντικό!

Ήχος από μήνυμα ηλεκτρονικού ταχυδρομείου

Ο Διευθυντής μονολογεί.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

«Σας ενημερώνουμε πως ο υιός μας έγινε δεκτός σε ένα άλλο σχολείο στη γύρω περιοχή. Ελπίζουμε εκεί να αντιμετωπίζεται δίκαια και ίσα με τα άλλα παιδιά. Σας ευχαριστούμε για τη συνεργασία κι ευχόμαστε ό,τι καλύτερο. Με εκτίμηση, οι γονείς».

Οι καθηγητές κοιτάζονται αιφνιδιασμένοι.

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Εγώ συγγνώμη δε ζητώ. Και δε χρειάζομαι κανέναν να το κάνει εκ μέρους μου. Είμαι αμείλικτος. Η συμπεριφορά σας ήταν ανεπίτρεπτη και ασυγχώρητη. Είμαι πλήρως απογοητευμένος από εσάς. Ξέρω όμως, έχω αυτή την ελπίδα, ότι εσείς είστε η εξαίρεση στον κανόνα. Δεν έχω παράπονο από κανέναν καθηγητή. Η πλειοψηφία τους υπηρετεί άριστα το λειτούργημά του εκπαιδευτικού! Αναθεωρήστε τι κάνατε και τότε πολλά θα αλλάξουν. Ελπίζω να μη σας κούρασα. Κι αν σας κούρασα, πρόβλημά σας. Εγώ αυτά ήθελα να πω. Χαίρετε!

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Το χαρτί;

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Παρακαλώ υπογράψτε το μου.

Ο Διευθυντής υπογράφει και το δίνει στον μαθητή 1. Ο μαθητής 1 το παίρνει και μαζί με τον μαθητή 2 φεύγουν. Στο τέλος κλείνουν την πόρτα πίσω τους.

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Πάντως, σε παραδέχομαι. Δε φοβήθηκες και είπες τη γνώμη σου με θάρρος! Μπράβο φίλε μου!

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Δε χρειάζομαι το μπράβο. Το μόνο που θέλω είναι αυτό το παιδί να είναι καλά... Τελικά τίποτε δεν είναι αυτονόητο!

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

Θυμάσαι τι μου είχες πει τις προάλλες;

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:

Τι;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:

«Γίνε η αλλαγή που θέλεις στον κόσμο».

ΜΑΘΗΤΗΣ 1:
Έγινα;

ΜΑΘΗΤΗΣ 2:
Εσύ τι λες;

Ο μαθητής 1 ανασηκώνει τους ώμους του και φεύγει.

ΤΕΛΟΣ